

Laat me nooit meer los

Maya Banks bij Boekertij:

Ademloos-serie:
Geheim verlangen
Gevaarlijke liefde
Vurige obsessie

Verleiding-trilogie:
Zoete overgave
Zoete verleiding
Zoete weelde
Zoete verwachting
Zoete bezitting
Zoete overgave

Overgave-trilogie
Laat me nooit meer los
Ik geef me over
Voor altijd van jou

Maya Banks

Laat me nooit meer los

ISBN 978-90-225-7477-5

ISBN 978-94-0230-544-9 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Letting go*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase, Utrecht

© 2014 Maya Banks

© 2016 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Lillie en Katie,
die me op het juiste spoor houden.*

1

Josslyn Breckenridge bekeek zichzelf gespannen in de spiegel, hoewel niemand haar straks zou zien. Niemand, behalve Dash. Hij had het niet bevestigd, maar ze wist dat hij er zou zijn. Net als de afgelopen twee jaar op deze dag, om haar naar de begraafplaats te brengen waar ze het graf van haar man bezocht en bloemen bracht. De bloemen lagen al klaar. Maar ze aarzelde, want dit jaar... dit jaar was alles anders. Ze maakte zich zorgen, maar voelde zich tegelijkertijd vastbesloten om te gaan.

Ze moest verder met haar leven. Ze moest loslaten. Het deed pijn en toch voelde het ook als een opluchting, alsof er een enorme last van haar schouders viel. Het was het juiste moment. Ze hoefde alleen nog maar Carsons graf te bezoeken en haar eigen beslissing te aanvaarden.

Ze streek haar shirt glad en liet haar handen over haar jeans glijden. Dit was niet wat ze normaal gesproken aan had wanneer ze de begrafenis van haar man herdacht. De afgelopen twee jaar droeg ze zwarte kleding. Het leek haar niet respectvol om te casual gekleed te gaan, alsof het bezoek niet zo belangrijk was.

Maar ze wist ook dat Carson niet zou willen dat ze op deze manier doorging. Hij zou willen dat ze gelukkig was. En het zou hem pijn doen om te zien dat ze nog zo hevig om hem rouwde.

Zuchtend bracht ze een lichte lipgloss aan en bond ze haar haren haastig vast, waarbij ze een rommelige knot maakte en een deel van haar haren los liet hangen.

Dit was de echte Joss. Die deed niet al te moeilijk. Ze voelde zich gemakkelijker in jeans en een eenvoudig shirt dan de dure jurken en sieraden waarmee haar man haar zo graag verwendde. Onder haar kleding droeg ze wel de sexy lingerie waarin hij haar het liefst zag.

Ze deed haar ogen dicht en weigerde aan het verleden te denken,

zich te herinneren hoe het voelde als Carson haar aanraakte. Hoe zijn handen over haar lijf gingen, het beter kenden dan zij zelf. Hij wist precies hoe hij haar moest bevredigen, aanraken, kussen en met haar moest vrijen. Hij had haar alles gegeven wat ze ooit had gewild. Zijn liefde. Zijn respect. Alles behalve dat waar ze het meest naar snakte, iets waarom ze hem nooit zou kunnen vragen. Ze hield te veel van hem om iets te eisen wat hij haar niet kon geven.

Ze schudde de zware sluier van verdriet van zich af, vastbesloten om deze dag door te komen en verder te gaan met haar leven. Haar nieuwe leven.

Ze pakte haar favoriete bloemen op, hield ze onder haar neus en snoof hun geur met gesloten ogen op. Carson gaf haar deze altijd. Voor elke verjaardag. Elke keer dat ze vierden dat ze weer een jaar bij elkaar waren. Of gewoon, zomaar. Vandaag zou zij ze op zijn graf leggen en weglopen. Voorgoed, deze keer.

Ze hoefde dat koude stuk marmer dat zijn leven en zijn dood benoemde niet te zien om aan haar man te worden herinnerd. Dat was niet hoe ze aan hem wilde denken. Ze was het zat zichzelf te kwellen bij zijn graf, hem bij elke ademhaling te missen. Hij zou voor altijd in haar hart en ziel voortleven. Daar zou ze hem vanaf nu bezoeken. Niet bij dat grassige heuveltje op die kist.

Ze liep snel naar de voordeur, stapte naar buiten en knipperde met haar ogen door de plotselinge overvloed aan zonnestralen. Hoewel het nog maar lente was, was het al heel warm in Houston en ze was blij dat ze een T-shirt met korte mouwen aan had in plaats van haar gebruikelijke zwarte jurk.

En daar stond Dash tegen zijn auto geleund op haar te wachten, precies zoals verwacht. Hij ging rechtop staan toen hij haar zag en ze betrapte hem op een korte verraste blik voordat hij zichzelf corrigeerde en zijn hand naar haar uitstak.

Ze liet haar vingers tussen de zijne glijden en hij kneep even zachtjes in haar hand. Het was niet nodig om iets te zeggen. Ze rouwden allebei om het verlies van haar man en zijn beste vriend.

‘Je ziet er prachtig uit, Joss,’ zei Dash terwijl hij haar naar de passagierskant leidde.

Ze glimlachte, omdat ze wist dat ze er vandaag niet op haar mooist uitzag. En hij was ongetwijfeld verrast door haar informele

look, maar hij zei er niets over. Hij nam de bloemen aan, legde ze voorzichtig achterin zodat ze niet zouden vallen en gooide toen ze was gaan zitten haar portier dicht.

Ze keek hoe hij om de auto heen liep. Met zijn lange benen was hij binnen enkele seconden aan de andere kant. Toen liet hij zich in de bestuurdersstoel glijden en rook ze zijn geur. Dash rook altijd hetzelfde. Extreem mannelijk, hoewel ze wist dat hij nooit aftershave droeg. Het was een man van no-nonsense, net als Carson, hoewel haar man altijd dure kleding droeg en zelfs zijn informele kleding tot in de puntjes bij zijn persoonlijkheid paste.

Zelfs de auto van Dash paste bij hem. Een strakke, zwarte Jaguar. Het was toepasselijk dat zijn auto naar een roofdier was vernoemd. Die rol was hem op het lijf geschreven.

Ze waren zakenpartners, maar Carson had altijd meer in de spotlights gestaan. Hij was degene die klanten mee uit eten nam, de gepolijste vertegenwoordiger, degene die de deals sloot en alle evenementen bezocht, terwijl Dash achter de schermen werkte. Hij zorgde ervoor dat plannen ook daadwerkelijk werden uitgevoerd. Hij was degene die het zware werk verrichtte en de problemen oploste.

Carson zei vaak lachend dat hij binnen het bedrijf de mooie jongen was, en Dash het stel hersenen. Maar Dash kwam niks tekort op het gebied van uiterlijke charmes. Ze waren volledige tegenpolen. Carson had licht haar, Dash donkerbruin, Carsons ogen waren blauw, die van Dash diepbruin, wat nog eens versterkt werd door zijn donkere huid. Hij was zeker niet minder aantrekkelijk dan Carson. Hij viel gewoon iets minder op. Was stilletjes. Bijna een beetje dreigend zelfs. Toen Carson en zij aan het daten waren, maakte Dash Joss zenuwachtig. De tijd dat ze net samen waren, was als een wervelwind. Ze was compleet van de kaart door Carson en Joss wist dat Dash zich er zorgen over maakte dat zijn vriend niet wist waar hij mee bezig was. Het ging veel te snel. Joss was daardoor op haar hoede bij Dash, maar mettertijd was hij haar rots in de branding geworden. Vooral nadat Carson overleed.

Terwijl ze Joss' omheinde landgoed afreden, pakte Dash haar hand vast en liet zijn vingers tussen de hare glijden. Net als enkele momenten daarvoor kneep hij even zachtjes om haar gerust te stel-

len. Joss glimlachte naar hem om hem zonder woorden te vertellen dat alles goed was. Toen ze voor een rood licht stopten, bestudeerde Dash haar aandachtig, bijna alsof hij wilde ontcijferen wat er anders aan haar was.

Hij was blijkbaar gerustgesteld door wat hij in haar ogen of gezichtsuitdrukking zag en glimlachte terug, maar hield haar hand vast terwijl hij zich door het verkeer naar de begraafplaats manoeuvreerde, die zich maar een paar kilometer van waar Joss en Carson hadden gewoond bevond.

De stilte in de auto was niet ongemakkelijk. Ze hadden nooit veel gepraat op de dagen dat Dash haar naar de begraafplaats bracht. Joss ging wel vaker, maar Dash ging op deze dag altijd mee.

Maar ze zag Dash veel vaker dan dat. Sinds Carson was overleden was hij haar rots in de branding. Vooral in het eerste jaar had ze hem in al haar wanhoop nodig en hij stelde haar nooit teleur. Wat ze ook nodig had, of het nu ging om het ontcijferen van het papierwerk en de bureaucratie na de dood van haar man of gewoon om gezelschap op de dagen dat ze het niet meer uithield.

Ze was Dash eeuwig dankbaar voor zijn constante steun de afgelopen drie jaar, maar nu was het tijd om verder te gaan. Het was tijd dat ze op eigen benen stond en dat Dash niet meer op haar hoefde te passen.

Vandaag zou ze niet alleen Carson loslaten, maar ook Dash. Hij verdiende het niet om te worden opgescheept met de verantwoordelijkheid om voor de weduwe van zijn beste vriend te zorgen. Hij had zijn eigen leven. Ze had geen idee van zijn sociaal leven en of hij misschien zelfs een vaste relatie had. Ze besepte met een schok hoe egocentrisch en zelfzuchtig ze sinds de dood van haar man was geweest. Dash gaf haar steeds houvast en dat had ze voor lief genomen, maar dat moest nu ophouden. Het zou een wonder zijn als Dash een vaste relatie had, aangezien niet veel vrouwen zouden accepteren dat hij zomaar alles uit handen liet vallen om de weduwe van zijn beste vriend te helpen.

Toen ze bij de begraafplaats aankwamen, parkeerde Dash de auto en stapte Joss onmiddellijk uit zodat hij niet de kans kreeg haar portier voor haar open te maken. Ze maakte het achterportier open en boog voorover om de bloemen te pakken.

‘Dat doe ik wel, Joss.’

Dash’ lage stem streeelde haar gehoor, waardoor er een rilling langs haar nek liep. Ze pakte de vaas en draaide zich met een geruststellende glimlach om.

‘Het is goed zo, Dash. Het gaat prima met me.’

Hij keek haar met een ondoorgroendelijke blik aan. Ze had de indruk dat hij haar weer aan het bestuderen was, om te proberen te ontraadselen wat er in haar omging. Hij leek te weten dat er iets anders was, maar kwam er maar niet achter wat het was. Maar goed ook, want Joss zou het besterven als Dash haar gedachten kon lezen. Als hij precies zou weten wat ze van plan was en op welke manier ze wilde verdergaan met haar leven.

Hij zou het ongetwijfeld verschrikkelijk vinden. Hij zou denken dat ze eindelijk écht was ingestort en haar voor ze het wist bij een psycholoog afleveren. Wat precies de reden was waarom ze hem niets wilde vertellen.

Haar vriendinnen waren een andere zaak. Chessy zou het absoluut begrijpen. Ze zou het zelfs aanmoedigen. Kylie... niet per se.

Kylie was Joss’ schoonzus, de enige zus van Carson. Ze waren allebei in afschuwelijke omstandigheden opgegroeid en net zoals Carson haar nooit kon geven wat ze nodig had, waar ze naar verlangde, zou Kylie Joss’ beweegredenen niet begrijpen.

Ze zou misschien zelfs boos worden om Joss’ keuzes. Misschien zou ze vinden dat Joss haar broer verraadde. Joss kon alleen maar hopen dat ze haar zou steunen, zelfs al begreep ze het niet volledig.

Maar dat was van later zorg. Eerst de begraafplaats en een laatste gesprek met Carson. Daarna zou ze haar beste vriendinnen tijdens de lunch spreken. Ze moest vandaag druk bezig blijven, want vanavond?

Vanavond zou het allemaal beginnen.

Joss verwachtte het verraderlijke geprik van tranen toen ze bij Carsons graf kwamen. Maar vreemd genoeg voelde ze zich voor het eerst in drie jaar vredig van binnen. Ja, het was tijd.

Ze knielde neer en wreef voorzichtig de bladeren en het stof onderaan de grafsteen weg voordat ze de vaas met bloemen in het midden zette. Ze liet haar blik naar het opschrift dwalen. Een herinnering aan Carsons geboorte en zijn dood.

Haar vinger gleed langzaam langs de letters. Geliefde man, broer en beste vriend. Die woorden zeiden alles. Een herinnering aan degenen die overbleven en nog steeds om hem rouwden. Ze had erop gestaan dat Dash op de grafsteen werd genoemd, aangezien hij net als zij en Kylie onderdeel van de familie was. Hadden ze maar kinderen gehad, dan zouden zijn nalatenschap en zijn herinnering in hen voortleven.

Maar zoals elk ander jong stel hadden ze gedacht dat ze alle tijd van de wereld hadden. Carson twijfelde over kinderen. Hij was bang dat hij dezelfde genetische trekjes als zijn vader had. Hoe vaak Joss hem ook vertelde dat hij in niets op zijn vader leek, Carson leefde altijd in de angst zijn geliefden pijn te doen.

Ze begreep zijn angst. Ze wist hoeveel hij van haar hield. Ze wist ook dat hij liever zou sterven dan haar of hun eventuele kinderen pijn te doen. Maar zijn duistere verleden overschaduwde het heden. Zijn verleden spookte 's nachts door zijn dromen. Hoewel Kylie, zijn zus, het er niet vaak over had, wist Joss dat zij dezelfde nachtmerries had. Dat ze dezelfde slapeloze nachten had als Carson.

Joss werd overspoeld door verdriet. Het was zo zonde. Carsons vader had de levens van twee onschuldige kinderen verwoest. Erger nog, hij leefde voort in hun volwassen levens, beïnvloedde hun keuzes en leefde in hun angsten, hoewel hij al dood was. Hij hield hen vanuit zijn graf nog altijd in zijn greep en ze werden nog steeds gekweld door de herinnering aan hem en alles wat hij had gedaan.

'Joss?'

Dash zei zachtjes haar naam en onderbrak haar gedachten. Ze realiseerde zich toen pas hoelang ze al bij de grafsteen geknield zat en het opschrift met haar vingers overtrok.

Hij klonk bezorgd en een beetje onzeker. Dash verloor nooit zijn zelfvertrouwen.

Ze draaide zich om en keek op, totdat haar blik die van Dash vond.

'Laat me maar eventjes, alsjeblieft. Wacht in de auto op me, als je dat niet erg vindt. Ik heb maar een paar minuutjes nodig voor we kunnen gaan.'

Opnieuw zag ze verbazing in Dash' ogen. Nog nooit had ze gevraagd om alleen te worden gelaten bij Carsons graf. Het was te

moeilijk en te emotioneel. Dash was altijd bij haar gebleven, stabiel en sterk, haar veilige haven. Hij bleef bij haar zo lang ze wilde blijven en dan bracht hij haar terug naar de auto en naar huis, waar hij de rest van de middag bij haar zat terwijl ze op zijn schouder huilde.

Maar vandaag niet. Niet meer.

‘Als dat echt is wat je wilt,’ zei hij aarzelend.

Ze knikte overtuigd en zorgde ervoor dat er geen tranen in zicht waren. Ze wilde nu niet in zijn bijzijn instorten. Dat had ze al veel te vaak gedaan.

‘Oké dan,’ gaf hij toe. ‘Neem je tijd, lieverd. Ik heb de hele dag vrij genomen.’

Ze glimlachte. Natuurlijk had hij dat gedaan. Maar hij hoefde niet de hele dag met haar door te brengen zoals eerst. Er moest nog te veel gebeuren voor vanavond. En ze wilde niet het risico lopen dat ze de moed verloor en alles aan Dash vertelde. Dat was niet alleen ongepast, hij zou het ook zeker niet goedkeuren. Hij zou denken dat ze compleet gestoord was.

En misschien was dat ook zo. Maar wellicht kwam ze juist eindelijk bij zinnen.

Ze draaide zich weer om toen Dash naar de auto liep en duwde zichzelf omhoog om boven het graf te staan. Ze staaarde met gespannen kaken naar beneden om haar emoties tijdens het gesprek dat ze met haar man wilde voeren onder controle te houden.

‘Ik hou van je, dat weet je,’ zei ze, bijna alsof hij voor haar stond. ‘Ik zal altijd van je houden, Carson. Maar ik wil dat je weet dat ik verderga met mijn leven. Dat ga ik proberen,’ voegde ze toe.

‘Ik begin vanavond. Ik weet dat er... dingen... waren die je me niet kon geven. En je moet weten dat ik je dat nooit kwalijk heb genomen. Jezus, ik hield veel te veel van je om iets van je te verwachten wat je me niet kon geven.’

‘Maar nu ben je er niet meer.’

Haar stem brak tijdens die laatste zin en ze slikte haar tranen weg.

‘Ik ben eenzaam, Carson. Ik mis je zo verschrikkelijk. Er gaat geen dag voorbij zonder dat ik je mis. Je was zo lief voor me. De liefde van mijn leven. Ik weet dat ik dat nooit meer ga vinden. Het is onmogelijk te geloven dat je eens in je leven die perfectie vindt.’

Maar twee keer? Nee, ik weet dat er nooit meer iemand zoals jij voor mij zal zijn. Maar er zijn wel dingen die ik... nodig heb,' fluisterde ze. 'Dingen die jij me niet kon geven. Waar ik je nooit om zou vragen. En ik wilde je dat vandaag vertellen. Om je te laten weten dat ik niet meer kom. Niet omdat ik niet van je houd of ik je ga vergeten. Maar ik wil je niet zo herinneren. Ik wil me jou tijdens je leven herinneren. En ons, verliefd. Het is te pijnlijk om hier te komen en met je te praten, wetend dat ik je nooit meer terugkrijg.'

Ze ademde diep in en ging verder.

'Ik heb een plek gevonden die gespecialiseerd is in... dominantie. Ik moet weten of dat is wat ik mis. Of ik dat altijd al heb gemist. Misschien vind ik het antwoord. En misschien ook niet. Maar ik moet het proberen. Ik moet het weten. En ik kon er niet heen zonder het jou te vertellen. Zonder je uit te leggen dat ik nooit iets tekort kwam tijdens ons huwelijk. Ik heb geen moment getwijfeld aan jouw liefde voor mij en je zou me alles hebben gegeven waar ik om vroeg. Maar dit... Dit kon ik je niet vragen. En nu moet ik iets vinden om de leegte mee op te vullen. Er zit een gat in mijn ziel, Carson. Dat ik misschien nooit meer kan dichten. Maar op dit moment is een pleister ook goed. Tijdelijke verlichting, hoe je het ook wilt noemen. Ik wilde gewoon dat je dat wist. Het komt wel goed met me. Ik loop geen gevaar. Ik heb ervoor gezorgd dat ik veilig zal zijn. En hoe pijnlijk het ook is om dit te zeggen, ik laat je eindelijk los. Ik heb me al te lang aan je vastgehouden. Ik kan het niet meer. Het leven gaat aan me voorbij. Het leven gaat verder. Dat klinkt vreselijk afgezaagd, hè? Maar het is wel waar. Chessy en Tate maken zich zorgen om me. Kylie ook. En Dash. Jezus, ik sta versteld dat hij me niet al lang heeft laten zitten. Ik ben hem zo tot last geweest – hen allemaal – de afgelopen drie jaar en ik wil dat niet meer.'

'Jij gaf me het zelfvertrouwen en de zelfstandigheid om te vliegen. Dat wil ik terug, Carson. Je hebt me zo veel geleerd. Je bood me de wereld. Het probleem is alleen dat je mijn wereld met je meenam toen je vertrok. En ik wil hem terug. Ik wil leven en niet meer zo'n lege huls zijn.'

Ze ademde in om zichzelf te kalmeren. Ze wist dat wat ze nu ging zeggen stom zou klinken. Maar ze moest het kwijt. Moest het gewoon uitspreken en daarna die zeurende emotie loslaten.

‘Ik wil je ook vertellen dat ik je vergeef. Ik weet dat het belachelijk klinkt. Jij hebt mijn vergiffenis niet nodig. Maar ik was heel lang zo boos dat je me had verlaten. Ik was zo egoïstisch. Ik ben drie jaar lang boos en haatdragend geweest en vanaf vandaag ben ik een ander mens.’

Ze liet haar hand over het marmer van de grafsteen glijden, dat warm was van de zon.

‘Ik hou van je. Ik mis je. Ik zal altijd van je houden. Maar vaarwel, Carson. Waar je ook bent, ik hoop dat je vrede hebt gevonden en ik hoop dat je weet hoeveel ik van je houd. Dank je wel dat je van me hebt gehouden.’

Ze sloot haar ogen toen de tranen kwamen, en ze hield ze dicht tot ze er zeker van was dat ze terug kon naar Dash zonder dat hij zou denken dat ze was ingestort.

Na een laatste blik op het graf en de bloemen die in de wind al wat blaadjes waren verloren, draaide ze zich om, rechtte haar schoulers en liep weg. De wind kwam opzetten en de zon brak helemaal door de wolken heen zodat haar gezicht door de stralen werd verwarmd. Ze keek omhoog en genoot van de warmte terwijl ze werd overspoeld door een gevoel van vrede. Het leek net alsof Carson haar een boodschap stuurde, of misschien keurde hij haar besluit alleen in haar fantasie goed.

Dash hield de deur voor haar open terwijl hij haar aandachtig aan bleef kijken, alsof hij haar stemming van haar gezicht wilde aflezen. Ze zorgde ervoor dat ze geen enkele emotie toonde. Hij zou absoluut niet accepteren wat ze nu ging zeggen en als hij dacht dat ze verdrietig was, zou hij haar de rest van de dag niet alleen laten.

Ze wachtte tot hij achter het stuur zat en wendde zich tot hem toen ze wegreden.

‘Ik heb lunchplannen vandaag, dus je hoeft niet bij me te blijven. En vanavond heb ik ook iets,’ mompelde ze zodat hij het kon interpreteren zoals hij wilde.

Dash fronste zijn wenkbrauwen en verborg het feit dat hij bezorgd was niet. Hij pakte haar hand toen ze voor een stoplicht stonden.

‘Wat is er met je aan de hand, lieverd?’

Zijn stem klonk bezorgd en hij keek haar recht aan.

Ze glimlachte half naar hem. ‘Ik ga lunchen met Kylie en Chessy.’

Het is tijd om op te houden met dat rouwende-weduwegedoe elk jaar op dezelfde dag. Het is al drie jaar geleden, Dash. Hij is weg en komt nooit meer terug.'

Ze was even stil terwijl het verdriet om wat ze had gezegd haar even de adem benam. Maar het moest gezegd worden. Het moest erkend worden. En misschien werd het pas echt als ze het hardop uitsprak. Ze zou zweren dat ze opluchting in zijn diepbruine ogen zag, maar het was zo vluchtig dat ze het zich verbeeld moest hebben.

'Weet je zeker dat je niet wilt dat ik langskom, na je lunch met de meiden?'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee. Dat is niet nodig, Dash. Je hebt al lang genoeg op me gepast. Het is tijd dat ik op eigen benen sta. Het is ongetwijfeld een opluchting voor je dat je me niet meer in de gaten hoeft te houden om te checken of ik niet instort. Het spijt me dat ik je zo lang tot last ben geweest.'

Nu vlamde er woede in zijn donkere ogen. 'Je bent toch verdomme geen last. Carson was mijn beste vriend, Joss. Hij betekent alles voor me en jij ook.'

Ze kneep even in zijn hand terwijl hij snel optrok nadat de auto achter hen boos toeterde omdat Dash niet meteen doorreed toen het groen werd.

'En ik waardeer dat. Ik waardeer alles wat je voor me hebt gedaan. Maar het is tijd, Dash. Dit moet ik doen. Hij is weg. Ik moet dat accepteren.'

Dash gaf geen antwoord. Hij keek naar voren terwijl de spanning in de auto te snijden was. Had ze hem nu boos gemaakt? Ze was alleen maar eerlijk geweest en had oprecht gedacht dat hij blij zou zijn dat hij haar niet meer met zijden handschoentjes hoefde aan te pakken. Dat hij zijn eigen leven kon oppakken zonder dat zij daar een prioriteit in was. Toen ze bij haar huis waren stapte ze uit, net als Dash. Hij bracht haar naar de voordeur en ze liep naar binnen, waarna ze zich omdraaide om hem te bedanken en afscheid te nemen.

'Dit is geen afscheid,' zei hij met strakke kaken. 'Dat jij nou denkt dat je me niet meer nodig hebt, betekent niet dat ik zomaar verdwijn. Reken daar maar op, Joss.'

Toen draaide hij zich om, stak de stoep weer over en liet haar met open mond achter terwijl hij wegreed.